

Cel care vine...

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare ca, făcând voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi“ (Evrei 10:35-37, KJV).

„*Der Herr bricht ein um Mitternacht, jetzt ist noch alles still*“ (Domnul va veni la miezul nopții, Acum tot pământul este încă liniștit) spune o veche cântare. Când Zinzendorf a scris această cântare, cu mai bine de o sută de ani în urmă, cuvintele tocmai citate erau adevărate. Dar, slăvit să fie Dumnezeu, acum lucrurile nu mai sunt nicidecum liniștite. În ciuda faptului că, în general, poporul lui Dumnezeu așteaptă sau se interesează prea puțin de întoarcerea Domnului, există, totuși, un grup de creștini care sunt treji și așteaptă pe Fiul din ceruri (1 Tesaloniceni 1:10).

Marele eveniment pe care copiii lui Dumnezeu îl așteaptă cu nerăbdare este venirea Fiului lui Dumnezeu, nu revărsarea Duhului Sfânt. În Noul Testament nu găsim printre scrierile apostolice nici un îndemn de a aștepta revărsarea Duhului. Apostolii nu au pregătit adunările în vederea venirii Duhului Sfânt, ci în vederea venirii Domnului Isus. Ceea ce face ca mulți copii sinceri ai lui Dumnezeu să aștepte revărsarea Duhului este sărăcia lor spirituală și convingerea că, așa cum se prezintă azi poporul lui Dumnezeu, ei nu vor putea trece niciodată învingători prin vremurile de încercare ce le stau înaintea; e nevoie de o revelație specială din partea Lui. Fără

îndoială că așa este, dar această revelație nu este revărsarea Duhului Sfânt, ci *răpirea* acelor care au îngăduit să fie modelați și eliberați de Duhul în vederea întâlnirii cu Domnul. Pentru cei care vor rămâne în urmă acest lucru va fi îngrozitor, dar și încurajator. Din acel moment, Apocalipsa va deveni o carte deschisă pentru cei care au rămas pe pământ și fiecare va fi hotărât să fie credincios până la moarte în perioada de timp care le va mai sta la dispoziție.

Apostolii nu vorbesc despre „venirea“ Duhului Sfânt, ci despre „primirea“ Lui. Isus a primit Duhul Sfânt când a pășit în Iordan, fiind astfel participant la vina umanității. El a primit Duhul Sfânt sub chipul unui porumbel. Dacă coborâm la Iordan și Îl întâlnim pe Duhul Sfânt cu o inimă plină de încredere, atunci nimic nu ne mai împiedică să primim o binecuvântare mai adâncă a Duhului. În vremurile noastre nu se pune problema *revărsării Duhului*, ci a *maturizării spirituale*. Cu cât mai mult ne apropiem de vremea secerișului, cu atât mai dogoritoare este căldura și mai puțină ploaia. Nu așteptați să primiți vreo binecuvântare specială, căci Petru spune: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot în ce privește viața și evlavia“ (2 Petru 1:3).

Venirea Fiului lui Dumnezeu este adevărata nădejde a credincioșilor, după cum citim în Fapte 1:11, Tit 2:13, 1 Corinteni 1:7, Filipeni 3:20 și în multe alte locuri. Creștinii de la început au așteptat-o în permanență cu nerăbdare. Adunarea, în dragostea ei dintâi, a așteptat pe Domnul ei. De câte ori Isus și ucenicii Lui nu ne-au îndemnat să așteptăm venirea Lui și să ne grăbim să ne întâlnim cu El! Întoarcerea Domnului nu este o temă de care se ocupă anumiți specialiști, ci marea temă a întregii Scripturi, trebuind să devină și a noastră. Cu toții suntem pe deplin conștienți de faptul că adunările noastre au nevoie de înnoire spirituală. „Cum se poate realiza acest lucru?“, l-am întrebat pe un misionar. „Numai dacă nădejdea venirii Domnului devine vie în adunările noastre“, mi-a venit răspunsul. Văzut

în lumina Scripturii, acest răspuns este cel mai bun. Pavel le spune tesalonicenilor: „să avem drept coif nădejdea mântuirii“. Coiful mântuirii este nădejdea vie a întoarcerii Domnului. Atât timp cât aceasta nu trăiește în inimile noastre, ne lipsește o piesă esențială a armurii Duhului. De ce stagnează așa de mulți? De ce așa de mulți creștini sunt supărăcioși, se simt jigniți din te miri ce și li se pare mereu că sunt părăsiți și dați la o parte? Pentru că le lipsește coiful nădejzii.

Gândiți-vă la o adunare de trei sute de persoane din care treizeci îl așteaptă pe Domnul cu adevărat. Ce lumină și ce sfințenie pot da aceștia întregii adunări! Ioan afirmă: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat“. Cel care nu are această nădejde nu se curățește. Cei care așteaptă nu trebuie îndemnați la a se curăți, căci ei o fac fără un îndemn din afară. Aceștia nu trebuie îndemnați să meargă înainte, să se lepede de ei înșiși, să se umilească, întrucât ei luptă să fie asemenea Mielului. Ei nu se curătesc numai de păcate, ci și de ei înșiși, adică de gândirea lor, de natura lor, de tot ceea ce nu este din El și nu este direcționat înspre El. Atât timp cât nu avem *această* nădejde suntem cu adevărat fără nădejde; starea unei asemenea persoane este cunoscută tuturor.

Timp de ani de zile nu am putut da nici un răspuns următoarei întrebări: „*Ce este dragostea dintâi?*“ Nu putea fi ceea ce eu și mulți alții înțelegeam prin ea, căci adunarea din Efes avea acele lucruri la care ne gândeam noi. I s-au adus laude înzecite, dar după toate acestea a urmat un DAR. „DAR ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi“. Nu o pierduseră, ci o părăsiseră. Ce este dragostea dintâi? După câte înțeleg eu acum, este *nădejdea vie a venirii Domnului*. Efes a reprezentat Adunarea din primele secole: a început să părăsească nădejdea venirii Mirelui ceresc, și-a părăsit dragostea dintâi. Ce ați spune despre o mireasă care așteaptă să primească tot felul de lucruri de la mirele ei, dar nu pe el în persoană? Unii ar spune: „Copilo,

nu mai ai o atitudine corectă față de mirele tău, ți-ai părăsit dragostea dintâi“. Dar, dacă am fi onești, ar trebui să spunem: „Nu ne putem părăsi dragostea dintâi, pentru că până acum nu am avut-o încă“. Suntem asemenea prințesei din Psalmul 45 care a fost chemată la dreapta împăratului, dar nu a înțeles semnificația acestui fapt, agățându-se de lucrurile ei de acasă. A fost nevoie ca împăratul să o cheme din nou prin cuvintele: „Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofți frumusețea“ (10-11). Fie ca Domnul să ne deschidă urechea la chemarea Lui și ochii la viziunea Lui, astfel încât „dragostea dintâi“ să se trezească în inimile noastre și să devenim un popor care slujește și care așteaptă.

Mulți sunt ca acel frate care a afirmat odată: „Am știut de mulți ani că sunt convertit, dar n-am știut în ce scop. Am știut de mult timp că sunt pecetluit cu Duhul Sfânt, dar nu și în ce scop. Am înțeles însă acest lucru când am citit 1 Tesaloniceni 1:9-10 și Efeseni 4:30: noi suntem convertiți pentru a-I sluji Dumnezeului celui adevărat și viu și pentru a-L aștepta pe Fiul Lui din cer“. Acesta este scopul convertirii noastre, iar răsplata este scăparea de „mânia viitoare“, de necazul cel mare care va veni asupra lumii (Apocalipsa 3:10). Cei care au aceste două semne ale convertirii adevărate, slujirea și așteptarea, vor fi mântuiți.

Nimic nu amână arătarea acestei mântuiri decât procesul pregătitor în urma căruia devenim apti să o primim. Motivul pentru care Dumnezeu nu Își poate lua încă poporul din calea „mâniei“ este că acesta nu este încă adunat și pregătit pentru venirea Lui. De data aceasta Domnul nu va veni pentru *judicata lumii*, ci „ca să aducă mântuire celor ce-L așteaptă“ (Evrei 9:28). Citim în același verset: „El se va arăta a doua oară, fără păcat“ (KJV), adică la prima venire a *purta* păcatul, iar la a doua, va *judica păcatul*; atunci nu va avea nimic a face cu păcatul. Această venire a Lui nu va fi în legătură cu păcatul, ci cu sfinții

și cu cei slăviți (Psalm 16). El vine la ai Lui asemenea luceafărului strălucitor de dimineață, în liniște, fără ca lumea adormită să realizeze acest lucru. „De aceea, să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci cei ce dorm dorm noaptea și cei ce se îmbată se îmbată noaptea. Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii“ (1 Tesaloniceni 5:6-8).